

Borsos Géza

A Székely Nép helye a magyar nemzet (történetében) testében

„A magyar nemzetet nem a vér, nem a nyelv, nem az államiság teremtette meg, hanem egy merőben szellemi tényező.” Joó Tibor 1939.

A 2010. évi XLV. Törvény a Nemzeti Összetartozás melletti tanúságtételről szól. 3. paragrafusa kimondja: „A Magyar Köztársaság Országgyűlése kinyilvánítja, hogy a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek...”

Két megközelítés, megannyi kérdés.

Az egységes magyar nemzet mai valóság, történelmi tény, vagy formálódása ma is tartó folyamat?

A magyar nemzet a magukat magyarnak vallók összessége, vagy ennél magasabb szervezettségű struktúra?

A fogalom törvénybe iktatása a megvalósulás tényét rögzíti, avagy a célt jeleníti meg?

Hol található és milyen minőségben a székely nép helye? (Hová álljanak a székelyek?)

A székelyek kettős identitása érték, vagy felszámolandó kolonc, mely nehezíti az egységes magyar nemzet kialakulását?

A beolvadás, vagy az egymásmelletti szövetséges lét képezheti a hosszútávon is életképes összetartó erőt az „egységes magyar nemzet” jövőendő életében?

Mind megannyi kérdés, melyekre válaszokat keresünk.

A. A Székely Nép (székely nemzet), mint történelmi valóság.

a. Kik is a székelyek?

„Székely vagyok, annak a népnek a fia, amely Urunk születése után a negyedik században az ősi Dácia területén telepedett meg, és amely ma az Erdélyi Fejedelemségben él”, írta Kőrösi Csoma Sándor a világhírű székely tudós 1825. január 28-án, Kennedy századoshoz, a brit alakulatok parancsnokhoz írt bemutatkozó levelében.

Magam sem mondhatok mást, hisz számomra a népi emlékezet nem csak hit de bizonyosság is. A szkíta-hun származástudat családi örökségként él ma is minden székely családban. **A székelység tudja, hogy a Kárpát-medence őstelepes népe.**

A székelyek a honfoglaló magyarok előtt vették fel a kereszténységet (ezért őrizhették meg a rovásírást) és ennek a ténynek meghatározó jellege volt további történelmükben.

A székely nép önazonosságtudata ősiségének és honalapítói szerepének tudatán alapszik.

Társadalomszervező és kultúrateremtő képessége által a közösségi érdekeknek alárendelt erkölcsi értékrendet, erre alapozott sajátos jogrendet, igazgatási, gazdálkodási rendszert és ehhez kapcsolódó védelmi, katonai szervezetet hozott létre és tartott fenn, működtetett ezer éven át.

b. Társadalmi berendezkedésük a múltban.

A székelyek, mint első honfoglalók, **nemek és ágak** szerint telepedtek meg Erdély keleti részén, azon a földön, amelyet azóta történelmi Székelyföldnek (Terra Siculorum) neveznek.

A székelyek jogi intézményei régebbiek, mint a magyar királyság Alkotmánya.

Ez a nemek és ágak szerinti rend a székelyek között tovább is fennállott, s a hivatalok viselése még a XVI. század folyamán is nemek és ágak szerint váltakozott – amiként azt Werbőczy Törvénykönyve is említi. E Törvénykönyv szerint „*a székelyek kiváltképpen való nemesek... és ezeknek mindenestől fogva külön törvények és szokásuk vagyon, hadi dolgokban bölcsek, kik örökségeket és tisztet nemzetségre és nemzetségeknek ágazatjára osztanak köztek*”¹

A Szék volt a közhatalóság. Hatásköre lényegében ugyanaz, mint a magyar vármegyéké. A székely székek hatásköre katonai, bíraskodási-törvénykezési, közigazgatási (önkormányzati, adózási, közgazdasági, egészségügyi, stb.) ügyekre terjedt ki, s lényegében mindenre, ami a szék lakosait érintette.

A székely székek, a történelmi Székelyföldön – Terra Siculorum-, magyar közjogi értelemben együttesen alkottak egy megyét „*A mű Székely Országunkat*”, amelynek élén a székelyek ispánja állott.

A székek mindegyike külön törvényhatóság volt. Legfőbb hatásköre volt a *törvénykezés* peres ügyekben. A székek hatásköre kiterjedt a politikai ügyekre is. A székek küldöttei részt vettek az Országgyűlésben.

Személyével minden székely szabadon rendelkezett, szabadon költözhetett. *A székely, bírói ítélet nélkül, nem volt letartóztatható.*

A „**székely örökség**” (örökösödési törvény) egy olyan sajátos örökösödési rendszer volt, mely eleve védte a székely birtokokat és gyakorlatilag lehetlenné tette nem székely származású, tehát idegen számára a birtokszerzést a Székelyföldön. Ennek elemei máig hatóan is léteznek, mint a szokásjog részei, mindenekelőtt a közbirtokosságok területén.

A **székely minőség** (siculitas) különleges jogalanyiség volt, amely a székely vérből származást és az azzal járó jogok összességét jelentette. A veleszületett nemzetségi jogot bárhol, szülőföldjén kívül is élvezhette, a magyar korona területén a székely jogokat bárhol gyakorolhatta.

¹ (Sebestyén György, Ethnographia VIII. 349. Id. Ugron Gábor a csíki nemzettől származtatta, B. Hirlap, 1910 június 28).

A székelynek lenni tehát vérségi jog volt, amelyet a születéssel nyert el. Társadalmi berendezkedésük – a földközösség, a zárt katonai szervezet (főnemesek, lófők és gyalogok), a székely kiváltságok, a nemzetségek szerinti birtoklás és a székekre, nemekre való tagozódás – sokáig megmaradt.

Mindezek felidézését elégségesnek tartom ahhoz, hogy ne legyen kétséges, a székelyek jogosan határozták meg önmagukat népként (nemzetként a fogalom akkori értelmében), és nevezték dokumentumaikban szülőföldjüket, a Székelyföldet „a mű országunknak”. Ez az önmeghatározás szervesen illeszkedett az akkori Magyarország, a Szent Korona országának jogrendjébe, az országszervezés koncepciójába. A Székely Nép léte tehát a XX-ik század elején még történelmi valóság!

A Székely Nép és a honfoglaló magyarság viszonya ezeréves együttélésünk során egyrészt jól elkülöníthető a magyar Szent Korona többi népének a magyarsággal ápolts viszonyától, mindenekelőtt annak sajátos, a honfoglalás előttre visszatekintő és mindmáig folyamatosnak mondható természetére való tekintettel. Melyek a jellemzői ennek a viszonynak?

Székely oldalról nézve az alábbi, mind a mai napig állandó jellemzőit látom ennek a viszonynak

1. Ragaszkodás az államalkotó nagyobb testvérrel kötött szövetség megtartásához.

2. Ragaszkodás a saját történelmileg kialakult erkölcsi értékrendhez, kulturális és öngazgatási hagyományokhoz.

3. A viszony időnkénti ellentmondásossága.

A Székelység a magyar honfoglalástól, ezer éven át a Magyar Királyság egyik államalkotó népének tartotta magát.

Az 1437-es kápolnai unió (Erdély alkotmánya) 3 egyenrangú független nemzetet ismer el, a magyar, a szász és a székelyt, az 1691-es Diploma Leopoldium ezt megerősíti. A székelyek 1848 előtt tehát semmilyen értelemben nem voltak a magyar nemzet részei, a Magyar Királyság egyik államalkotó népe. A székelek különállását tehát nem lehet azonosítani sem a palócokéval, sem pedig a jászokéval.

Az 1848-as forradalom után indult el a székelységnek a magyar polgári nemzetbe való integrálódása, mely folyamat, véleményem szerint napjainkban is tart. Az őseink által vállalt, testvérek között kötött szerződés megtartását látta megvalósulni a székelység az 1848-as forradalom során, melynek politikai célkitűzései között az Erdéllyel való unió volt az, amely végleg a forradalom mellé állította a székelyeket, és kevésbé a társadalmi jellegűek Ennek az integrálódási folyamatnak, magyar identitásvállalásnak, éppen Trianon következtében ma is legfőbb eleme a kulturális magyarságtudat.

A székelyek sosem kértek és ma sem kérnek „kiváltságokat”, sem pedig alimizsnát! A székelyek az együvé tartozás érzése táplálta szövetségi viszonyban állapodtak meg és ezt szerették volna fenntartani (Lásd Csiki Krónika).

Ezzel szemben mit kaptak? Orbán Dezső Székely Gesztájában keserűen állapítja meg: „Keserűség fogja el a székely embert, ha az elmúlt 1000 év együttélési tapasztalataira gondol és próbálja számba venni a kölcsönösség alapján az

egymást, segítő gesztusokat. A Székely Nép az elmúlt ezer esztendő során mérhetetlen áldozatokat hozott a magyar állam védelme és fenntartása érdekében. Ezzel szemben magyar részről nemhogy semmit nem kapott, hanem úgy bántak vele, mint a mostohagyerekkel, teljesen megfélemlítve arról, hogy a székely nép a magyar államnak talán legfőbb tartóoszlopa volt, és ha ez elsorvad, annak kárát az egész ország megérzi”.²

B. A Székely Nép, mint XXI. századi valóság.

Mi a helyzet ma, 2012-ben, a XXI. század elején? Azaz, létezik-e ma a Székely Nép a fogalom mai értelmezésében, mint önmagát meghatározni képes, sajátos identitástudattal rendelkező, önvédelemre képes, cselekvő közösség?

A kérdésre határozott IGENNEL válaszolhatunk. Igen, a Székely Nép, ugyan önbizalmában megtépzottan, közösségi kohéziójában gyengítetten, értelmisége és politikai vezetői által többszörösen is félrevezetett és elárult közösségként, de ma is létező valóság.

A mai Székelyföld 10.000 négyzetkilométer kiterjedésű területén a 808.739 lakosból a 2002-es népszámlálás alkalmával 609.739 vallotta magát magyar nemzetiségűnek (75.33%) és 175.787 román nemzetiségűnek (21.73%).

A székelyek hun eredetét először a XVIII. században kérdőjelezték meg. Célja megfosztani a székely népet történelmileg kialakult, ősidők óta lelki tápláléként szolgáló ősi önazonosságától. Sajnos ez a szervezett tudatrombolási folyamat napjainkban is tart. Fő zászlóvivői az un. „elismert”, a Magyar Tudományos Akadémiához kötődő és a finnugrizmuson nevelkedett történészek, az oktatás irányítói, a szellemi életbe egyre nagyobb szerepet játszó liberális szemléletű internacionalisták, a politikai élet irányítói, az írott és elektronikus sajtó, és sok esetben az egyházi szereplők.

a. Hogyan lát minket a hivatalos magyar politika, a magyar állam? Mennyire illeszkedik ez a magatartás és megnyilvánulás a 2010/XLV. Törvényben foglaltakhoz? Az alábbi idézet önmagáért beszél.

Schmitt Pál a Magyar Köztársaság Elnöke 2010. október 18-án, Románia Elnökével közösen tartott sajtótájékoztatón Bukarestből üzent nekünk, határontúliaknak és az alábbi kijelentést tette:

„Arra biztatom a romániai magyar közösség tagjait, hogy elsősorban jó állampolgárként tartsák tiszteletben a szabályokat, gyermekeiket neveljék rendre, legyenek jó adófizető polgárok, és ezek alapján várhatják el az őket megillető kisebbségi jogokat...”

A Székely Nemzeti Tanács néhány tisztségviselője nyílt levelet fogalmazott meg, melyet eljuttattunk az Elnöki Hivatalba. Ebből egy idézet:

Tisztelt Elnök Úr!

Emlékeztetjük; a székelység nem Romániába beszivárgott nemzeti kisebbség, melynek tagjai kisebbségi jogokért kellene folyamodjanak, hanem szülőföldjén őshonos, ma is többséget alkotó NÉP, mely a magyar nemzet részének tekinti

² Orbán Dezső: Székely Gesta

*magát, és élni akar a népeket megillető önrendelkezési jogával!*³ (A történelmi igazság kedvéért jegyezzük meg, hogy Izsák Balázs elutasította a levél aláírását.)

Jó úton jár-e a magyar nemzetpolitika, ha a hivatalos állampolitika szintjére emeli a székely nép önazonosságtudatának gyengítését, veszélybe sodorva ez által önrendelkezési esélyeit?

b. Nézzünk szét otthon, Erdélyben és Székelyföldön!

A székelyföldi szellemi élet egyik ma is jelesnek tartott képviselője a Székelyudvarhelyen élő **Hermann Gusztáv Mihály** történész, fenn hirdeti, hogy a székelységnek van egy ún. „*virtuális* (képzeletszülte) *múltja*”, (a szkítahun eredet) és mellette létezik a valós, melyről ugyan semmit sem tudunk, de mindenként valami sárba ragadt, a honfoglaló magyarsághoz tapadt, Erdélybe betelepített népesség lennénk.⁴ Tulajdonképpen ez a szemlélet dominál, a szellemi életben és az oktatásban!

Hogy ez a népesség hogyan volt képes saját írást alkotni, öngazgatásra alkalmas sajátos jogrendet, katonai és adminisztrációs szervezetet létrehozni, és évezreden át működtetni arról nem beszél a szerző! A fontos számára „a mítosz-szal való leszámolás”, az egészséges nemzeti önazonosságtudat lerombolása, sárba tiprása!

c. A politikai és közélet élet megnyilvánulásai:

Izsák Balázs, a Székely Nemzeti Tanács jelenlegi elnöke: „A székelység a magyarság legmagyarabb törzse.” – Ez a kijelentés amellett, hogy paradoxon, rendkívül irritáló lehet a magyarországiak és általában a magyarok szemében.

(Ha magyarabb a magyarnál, az már nem magyar, mint ahogy, ami pirosabb a pirosnál azt már nem pirosnak hívjuk, hanem bordónak.)

Ugyancsak Izsák Balázstól származik az alábbi meghatározás arra a kérdésre, hogy ma kit tekint székelynek? Íme, Izsák Balázs válasza: „*Székely az, aki Székelyföldön lakik és magyarul beszél!*” Innen már csak egy lépés annak dokumentumba erőszakolása és megszavaztatása, hogy a székely nép olyan közösség, mely egyformán őrzi **magyar nemzeti és sajátos regionális önazonosságát!**⁵

Így születik meg a *Székely Nép fogalma helyett* és helyettesíti azt a politikai és közéleti szóhasználatban *a székelyföldi magyarok közössége*, mint bizonyos *regionális önazonossági* jegyekkel rendelkező, önrendelkezési jogától megfosztott kisebbség!

Ebből következően és ezzel az elvi megalapozottsággal mondanak le a székely nép önrendelkezési jogának követeléséről és érvényesítéséről, hisz Székelyföld többségi lakosságát *nem a székely nép*, mint e terület őshonos népe, hanem *a székelyföldi magyarok* teszik ki! A cél, visszaautalni a székely önrendelkezés kérdését a kisebbségi jogok területére és ezzel a román hatalom belügyeként,

3 Nyílt levél Schmitt Pál Úrnak, a Magyar Köztársaság Elnökének. 2010. okt. 21

4 Hermann Gusztáv Mihály : SZÉKELY TÖRTÉNETI KISTÜKÖR 1848-IG [rövidebb változata megjelent a Limes. 2004 (XVII). 1-2. számában]

5 Elvi nyilatkozat a SzNT történelmi folytonosságáról. Budapest, 2010. nov 19

annak jóindulatára bízni! És történik mindez az „egységes magyar nemzet” eszméjének égisze és jelszava alatt.

Hogy mennyire így van, erre a 2011-es népszámlálás előtt kifejtett összehangolt és hazugságokra alapozott, székelyellenes kampány derített egyértelműen fényt. Az elmúlt húsz év legszervezettebb és legátfogóbb, a székely önrendelkezés elvi alapját támadó, lényegében székelyellenes kampányának lehettünk tanúi. Egyetlen táborba verődtek a magyarországi, az erdélyi politikai pártok, az egyházak és a civil szerveződések jeles képviselői, a lakásajtó teljes támogatását élvezve, hazug érvekkel beszélni rá a székelyeket arra, hogy tagadják meg székelymagyar kettős identitásukat és vallják magukat csak magyarnak!

Állásfoglalás a 2011-es romániai népszámlálás kapcsán.

Megszámláltattunk és kevésnek találtattunk!

A 2011-es romániai népszámlálás legnagyobb csalása a székely nép statisztikai eltüntetése.

Jelen állásfoglalás aláírói, hasonlóképpen a Székely Nemzeti Tanács küldöttei és minden öntudatos székely ember tudtuk, hogy a népszámlálás egyedi alkalom arra, hogy az önrendelkezés útjára lépett székely nép statisztikailag is felmutassa magát a román hatalomnak és Európának egyaránt.

1. Általánosan ismert volt, hogy a 2011-es népszámlálási szabályzat előírásai alapján a székelyeket (secui-1103-as, ungar- 1102-es és maghiar-1101 kódszámokkal) a magyar -1100 gyűjtőkód alatt összesítik és a magyar etnikum főcsoportjába, sorolják!

2. A politikai pártok (RMDSZ, MPP és EMNP), a SzNT elnöke és az egyházak összefogásával szervezett és az írott és elektronikus lakásajtó által felerősített propaganda, amely a székelyeket „székelymagyar” identitásuk megtagadására biztatta hazugságokon alapult, és súlyosan félrevezette nem csak a székely embereket, de általában a közvéleményt is.

3. Ennek a székelyellenes propagandának legfontosabb és kézzelfogható eredménye egy évezredes történelmi közösségnek, a székely népnek a statisztikai eltüntetése lett!

4. A székely nép statisztikai eltüntetése a nemzetközi jogalapját szünteti meg a székelység önrendelkezési törekvéseinek.

5. Az úgynevezett „székelyföldi magyarság” autonómia igénye a kisebbségi jogok kategóriájába sodródik és a román hatalom jóindulatára bízatik!

6. Az egyszerű emberek ezen a szándékos félrevezetése súlyos károkat okozott a székelyek önbecsülésében, gyengítette a közösségi szolidaritás érzését, csorbította emberi jogukat önazonosságuk szabad megvallását illetően.

7. A székely nép, mai létének tagadásával súlyosan sérült a székelység önrendelkezésre alapozott, kialakulóban levő jövőképe.

Tudatában voltunk annak, hogy a népszámlálás igazi tétje számunkra a székely nép önazonosságtudatának megerősítése és ez által jövőképeinek megalapozása. Azt is tudtuk, mert mutatkoztak a jelek, hogy ebben, mint általában a székely nép történelme során csak önmagunkra számíthatunk!

Abban bízunk, hogy a 2003-ban létrejött Székely Nemzeti Tanács, mint a székely nép közképviselője, vállalva identitásából fakadó kötelezettségét felhasználja az ingyen kínálkozó alkalmat és legfőbb szószólója lesz annak, hogy a hivatalos statisztika eszközével is felmutassa a román hatalomnak és a világnak, hogy a székely nép ma is létező, élő közösség.

Bizalmunkat erősítette az a tény, hogy a Ditrói Székely Nemzetgyűlés határozata és a véghezvitt belső népszavazás kötelezte a Székely Nemzeti Tanácsot, hogy a népek önrendelkezési jogának érvényesítése útjára vezesse a székely népet szabadságának visszaszerzése érdekében!

Azt reméltük, hogy nyíltan megvallva történelmileg meghatározott székely népi identitásunkat, **székelymagyar** nemzeti elkötelezettségünket, statisztikailag is megjelenítve a székely népet, döntő jelentőségű lépést tehetünk az önrendelkezés útján!

Minden tájékozódott ember számára a népszámlálási módszertan ismeretében teljesen világos volt, hogy a székely etnikum alcsoportja lesz a magyarnak. Következésképpen a székely nép létezésének statisztikai felmutatása semmilyen, statisztikailag kihasználható „magyarságellenes” veszélyt nem rejtett magában.

Ami viszont ezzel szemben történt, az, mindannyinkat meglepett és végtelemül elszomorított! Izsák Balázs a SzNT elnöke adta meg a jelt, és állt az élére a székelyeket identitásuk megtagadására biztató, az RMDSZ, MPP, EMNP és az egyházi vezetőket is „székelyellenes koalícióba” tömörítő kampánynak!

Nem taglaljuk, hogy milyen indokok hozták össze ezt a „szövetséget”, de lényege, hogy a párt és egyéni érdekek ismét felülírták a nemzeti érdekeket!

A székelyeket megalázó félrevezetés történelmi felelősséget ró mindazokra, akik ezt meghirdették és azokra is, akik véghezvitték, akik fejet hajtva vagy csak hallgatásukkal váltak cselekvő részeseivé az elkövetett történelmi bűnnek.

Túl azon, hogy furcsa és megalázó nem csak a SZÉKELY-nevű települések lakói számára ez a rájuk kényszerített szerepjáték, de minden székely nemzetársunkra, ugyanakkor súlyos következményekkel fog járni a székely nép és Székelyföld jövőbeni lehetőségeire nézve. Hogy csak kettőt említsünk:

1. A székely nép statisztikai eltüntetése a jogalapját szünteti meg a székelység önrendelkezési törekvéseinek.

2. Az úgynevezett „székelyföldi magyarság” autonómia igénye a kisebbségi jogok kategóriájába sodródik és újabb 10 esztendőre a román hatalom jóindulatára bízatik!

A kampány minden résztvevője találhat a maga számára mondvacsinált mentséget, kifogást. Egyedül a magát Székely Nemzeti Tanácsnak nevező testület nem kaphat felmentést, hisz identitásában tagadta meg és árulta el az általa képviselt közösséget.

Nem csak, hogy megtagadta önazonosságát, de Elnöke és elöljárói egy része ugyanerre biztatták tagjaikat és a székely embereket, kiknek felhatalmazásából viselik tisztségüket.

Ezzel olyan erkölcsi válságba sodorták a testületet, melyből egyetlen kiút létezik, az önfeloszlatás, vagy új identitásának elismeréseként nevének megvál-

toztatása a „Székely Nemzeti” jelzők törlése által pl. „*Székelyföldi Magyarok Tanácsa*” névre.

Gyergyószentmiklós, 2011. 11. 16.

Jelen dokumentumot Gyergyószék Székely Tanácsa a 2011.november 16-án, Gyergyószentmiklóson tartott ülésén elfogadta.⁶

Ennek kapcsán méltán merül fel a kérdés:

Jó szolgálatot tesznek-e a magyar nemzeti egység alakításának (integrálódásnak), a magyarországi politikai elit, értelmiség, az erdélyi politikai pártok és egyházak akkor, amikor a kizárólagosan magyar nemzeti identitást próbálják finoman fogalmazva is ráerőszakolni a székely és csángó emberekre a „székelymagyar” illetve „csángómagyar” identitás helyett? Megteremthető-e a Magyar Parlament által elfogadott „egységes magyar nemzet” ezen az alapon, vagy pedig új, az ezeréves együttélés tapasztalatait is figyelembe vevő, a magunkkal hozott és a történelem során kialakult különbözőségeket is figyelembe vevő alapokra helyezve, új szerves, **az önrendelkezési jogra épített egységben kell gondolkodnunk!**

Mindezek ellenére, a Székely Nép múltja része történelmünknek, léte pedig mai valóságunknak. Minden közösségi megnyilvánulása azt jelzi, hogy magát a magyar nemzet részének tekinti. A kérdés csak az, hogyan értik, értelmezik, és miként értékelik ezt a kinyilvánított akaratot a felek?

A székely népet, mint a magyar nemzet részét nem ugyanúgy látják Budapestről, mint ahogyan mi tekintünk önmagunkra, és ez fordítva is igaz! Innen nézve sem mindég a segítőkész nagy testvér kinyújtott kezét látjuk felénk közeledni. Sokszor tapasztaljuk a taszító, rendre utasító, sőt a gyarmatosító szándékot is! Keserűen tapasztaljuk, hogy a szavak és a tettek gyakran ellentmondásba kerülnek, sorsunkkal való törődést a politikai játszmák alakulása irányítja. Nem céljai, inkább eszközei vagyunk mind a magyarországi, mind pedig a romániai politikai, hatalmi harcoknak! Újfént idézzük **Orbán Dezső** megállapítását: „*A székely nép történelme folyamatos harc a megmaradásért és hihetetlen véráldozattal járó küzdelem a szálláshely a szabadság megtartásáért, a mindenkori központosító hatalommal és idegen hódítókkal szemben*” (*Orbán Dezső, Székely Gesta*).

Van-e tehát székelymagyar jövő? Ez a jövőkép mennyiben építhető az egységes magyar nemzet víziójára?

A „székelymagyar”, vagy a kizárólagosan „magyar” identitás fedi jobban a mai valóságot és melyik kínálja a közösségi jövő távlatát? A Magyar Országgyűlés által adott meghatározása az „egységes magyar nemzetnek” csak egyének, vagy nagyobb közösségek, népek befoglalását is lehetővé teszi-e?

Véglegesen lezártnak tekinthető-e a székely nép integrálása (integrálódása) a magyar nemzet testébe?

Az integrálódás szerves, közösségi beépülést jelent, vagy pedig asszimiláció eredménye lesz?

Gyergyócsomafalva, 2012. augusztus 8.

Budapest, 2012.augusztus 18.

⁶ Megszámláltattunk és kevésnek találtattunk!2011-11-16 A Gyergyószéki Székely Tanács állásfoglalása